

den preliminaire — skat og slutskatten (den slutlige skat). Lovgivningsgrundlaget er nu Uppbördsförordning af 5. juni 1953 med senere ændringer.

Princippet for opgørelsen af den skattepligtige indkomst er i Sverige som i Danmark, at man fra bruttoindkomsten trækker driftsomkostningerne, d. v. s. omkostningerne ved indtægtens erhvervelse og bevarelse, hvorved man når frem til nettoindtægten. Fra nettoindtægten fradrages de såkaldte „allmänna avdrag“, hvortil navnlig hører visse periodiske understøttelser, visse udgifter til pensionsforsikringer, afgifter til den almindelige sygeforsikring og inden for visse grænser udgifter til kapital- og arbejdsløshedsforsikring m. v. Endvidere gælder der bestemmelser om fradrag med nærmere angivne beløb for den af en hustru eller af en enlig med mindreårigt barn oppebårne indtægt ved selv-erhverv samt om fradrag af erlagt kommuneskat (dette sidste dog kun ved statsskatteansættelsen).

På fradragsområdet er der i de senere år sket en vis standardisering, dels af forenklingshensyn, dels for at skabe bedre overensstemmelse mellem den foreløbige skat og slutskatten. For det første er der indført et mindstefradrag på 100 kr. for udgifter i forbindelse med lønarbejde. Overstiger de fradragsberettigede udgifter 100 kr., forhøjes fradraget til nærmeste med 100 delelige kronebeløb, idet fradraget dog ikke kan overstige lønbeløbet. Dernæst er der indført et særligt fradrag på 400 kr. — for samlevende ægtefæller på 800 kr. — i det beløb, hvormed en persons renteindtægt overstiger hans renteudgift, dog ikke udover det overstigende beløb. Et tilsvarende særligt fradrag på 200 kr. er endvidere indført for så vidt angår opgørelsen af indtægt af 1- og 2-familieshuse. Dette fradrag ydes udover fradrag af renteudgifter vedrørende lån i ejendommen, men kan dog ikke overstige den beregnede indtægt af ejendommen (i reglen 2½ pct. af vurderingssummen). Endelig er der indført et mindstefradrag på 150 kr. — for samlevende ægtefæller i alt 300 kr. — for udgifter til kapital- og arbejdsløshedsforsikring.

Når de „allmänna avdrag“ er fradraget nettoindtægten, fremkommer „taxerad inkomst“. Heri fragår det såkaldte „ortsavdrag“, der er bestemt af den skattepligtiges civilstand. Endvidere kan i visse tilfælde indkomsten yderligere reduceres på grund af den skattepligtiges nedsatte skatteevne. Efter at disse reguleringer er foretaget, fremkommer den „beskatningsbara inkomst“, hvoraf indkomstskatten beregnes.

Det kalenderår, i hvilket selvangivelsen indgives og skatteligning, „taxering“, finder sted, benævnes „taxeringsåret“, medens det foregående år, i hvilket

indkomsten er indtjent, benævnes „beskatningsåret“ eller „inkomståret“. Før man indførte kildeskat i Sverige, skete indbetaling af den pålignede skat for statsskattens vedkommende først i slutningen af taxeringsåret og i første halvdel af det følgende år, for kommuneskattens vedkommende i sin helhed i løbet af det sidstnævnte år, hvilket indebar, at oppebørslen af skatten var ca. ½ år bagefter i forhold til den oppebørselsordning, der er gældende i Danmark. Efter den nu gældende oppebørselsordning i Sverige skal den foreløbige skat erlægges i tiden fra og med marts i beskatningsåret til og med januar i det følgende år, medens erlæggelse af eventuel restskat finder sted i det derpå følgende år.

II. Den svenske ordning er en forskudsordning, således at de i indkomstårets løb erlagte foreløbige skatter afkortes i den endelige skat, der på normal måde pålignes efter indkomstårets udløb. Ordningen omfatter både indkomstskat og formueskat og såvel stats- som kommuneskat, og den omfatter i modsætning til den norske ordning alle skattepligtige, altså også skattepligtige selskaber og lign. Sømmandsskatten er dog ikke omfattet af ordningen.

Den foreløbige skat erlægges enten som A-skat eller som B-skat. A-skat opkræves vedrørende lønindtægt og lignende, herunder pension og i et vist omfang livrenter og periodiske understøttelser, og finder sted ved, at arbejdsgiveren indeholder den skat, der falder på lønindtægten m. v., og indbetaler den til det offentlige. B-skat opkræves af al anden indkomst, f. eks. indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed, og erlæggelse foretages af den skattepligtige selv i henhold til skatteseddelen, der tilsendes ham. Skønt folkepension i beskatningsmæssig henseende er at betragte som en lønindtægt, er den dog stort set undtaget fra indeholdelsesordningen.

En skattepligtig kan ikke i sin bopælskommune samtidig svare både A-skat og B-skat; har en skattepligtig både lønindtægt og indtægt af anden art, må der derfor af den samlede indkomst svares enten A-skat eller B-skat; afgørelsen henhører under den lokale skattemyndighed og afhænger navnlig af størrelsen af de pågældende indkomster.

Afkortning i løn m. v. af A-skat skal som nævnt foretages af arbejdsgiverne. Forinden arbejdsgiveren beregner A-skatten, skal han fra lønbeløbet trække de beløb, som lønmodtageren i medfør af tjenesteforholdet skal betale til pensions-, syge- og ulykkesforsikring, samt til pensionering på anden måde end gennem forsikring. Andre fradrag skal arbejdsgiveren ikke foretage, medmindre der fore-